

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΛΑΖΕΤΕ

τράβηξαν γιό το σπιτι τους, γιό το δωμάτιό τους, μιά φουρτούνα τούς δλώνασε... Φουρτούνα έσοπερικη, τού μεθυσίου φουρτούνα!.. Άπο δώθε, άπο κειθε, άπο πέρα, χάσανε ό ένας τόν άλλο!

— Βρε Μανώλη!...
— Κωνσταντή!... Βρε δέν άκουθ, βρε Κωνσταντή!...
Μά όποτε ό Κωνσταντής άκουγε, όποτε κι' ό Μανώλης άπαντοθεσε... Καϊδούρα άπο δώ, καϊδούρα άπο πέρα, μιά βόλιτς κι' άναγκασίματα μ' άναλευρίσματα και φουσκονεγιές, έφθασαν άπο ώρα άρκετή ό Κωνσταντής σάν «μυρουαδοκόφινο» στον πόρτα...
— Ό Μανώλης, σκέφτηκε, θά έφθασε καλά και κοιμάται!... Πιό καλοτάξειδος άπότός!...

Μά δτανηγε να περιάση τό κεφαλόσκαλο, είδεν εκεί, μπροστά στην πόρτα, έναν άνθρωπο πεσμένο να κοιμάται, μέσα στό σκοτάδι, καταγής.
— Βρε σύ, βρε, γιό σήκα βρε και θά σέ κόψη κανένα αυτοκίνητο. Κι' έτρανάζε τόν κοιμισμένο. Μά εκείνος ήταν άναίσθητος.
Ό άμαθός ό καπετάνιος κοινοστάθηκε.

— Τι να κάνη τώρα;... Να τόν άφήση εκεί, σάν τό σκυλί στό δρόμο, άμαρτία ήτανε!... Καλύτερα θά ήταν νά τόν πάρη... Νά τόν πλη άπάνο στό δωμάτιο, να κάνη και τόν Μανώλη συντροφιά!... Μεγάλο τό κρεββάτι τόν Μανώλη!... Άς τόν βάλλω κι' αυτόν νά κοιμηθή εκεί.
— Άγάντα! Άγάντα! Κόργουσααα!

Τόν φορτώθηκε στόν ώμο του και τόν ανέβασε άπάνω. Έδω τόν έκει να τόν ρίξη, έκει τόν έκει να τόν ρίξη, τόν φέρνει τέλους μέσα στό δωμάτιο, άνοίγει μιιά την κουνουτιέρα και τόν πετάει στό κρεββάτι τού συντροφιάου του.

Πάει βυτερα ν' άνάψη φώς, μά δέν βρίσκει στίρτα στό τραπέζι.

— Βρε Μανώλη, μήπως έχεις εού στίρτα;
— Άπάντησι καμιιά.
— Άς πάω νά άγοράσω ένα κουτί, λέει ό Κωνσταντής, και ξανακατεβραίνει.
Μά μόλις έφτασε στό παρασκαλο, άτ' έξω άτ' τη μεγάλη πόρτα τού σπιτιού, και νά, ένας άλλος μεθυσμένος βρισκόταν ξαλωμένος βαρός, στό δρόμο, μεθυσμένα πεσμένος!
— Βρε, βρε, βρε, τί κάνεις δώ, μωρέ!... φωνάζει ό Κωνσταντής.
— Άπάντησι καμιιά.

Πάλι ό Κωνσταντής στάθηκε, πάλι συλλογίστηκε και πάλι νίκησε ή καλη καρδιά του.
— Άς τόν κουβαλήσω άπάνω, ώσπου να τού περιάση και αυτού τό μεθύδι. Χαράξει τό κρεββάτι τόν Μανώλη!... Λέβα, λέβα, και πετάνο!

Και δόσπου τρικιλίζοντας, άγκομαχώντας, ίδροκοπάοντας κι' άναστενάζοντας, τόν έφερε κι' αυτόν άπάνω. Άνοιξε τη κουνουτιέρα τού κρεββατιού τού Μανώλη και τόν πετάει μέσα κι' αυτόν.

Και πάλι τρικιλίζοντας, άπ' τό πιτσι και τσακισμένος άπ' τόν κόπο, κατέβηκε γιό ν' άγοράσει στίρτα. Μά μόλις άνοιξε και πάλι την πόρτα τού σπιτιού, να και τρίτος στό ίδιο μέρος μεθυσμένος, βαρός κι' άλίγνιος!

— Μά τί όργη είνε αυτό!... φωνάζει ό Κωνσταντής. Έδω άπόψε ήθησαν να πέσουν όλοι οι μετρηθδες!...
Μά, γιό νά μη τόν άδίκηση κι' αυτόν, τόν κουβαλαίει άπάνω. Άνοίγει μιιά άπ' τις κουνουτιέρες και τόν ρίχνει στό κρεββάτι.
— Άς λείπουν, λέει βυτερα, και τά στίρτα, άς λείπη και τό φώς!... Δέν ξανακατεβραίνω!... Δέν θά κουβαλήσω άπόψε, έρω, έδω βλους τους μεθυσμένους.
Κι' έπεσε στό κρεββάτι του και κοιμήθηκε βινον βαρόν κι' άδιατάραχτο!...

Κάτι άπό τό πολύ μεθύδι κάτι άπό την κοίρασι, ξύπνησε άργά ό Κωνσταντής.

Πρώτη του δουλειά δταν ξύπνησε, ήταν να ίδω, τι γίναν ό Μανώλης και οι μεθυσμένοι. Άνοίγει την κουνουτιέρα τού διπλανού του κρεββατιού που ήτανε στό άνοιχτό παράθυρο κοντά, κανένας!...

Τό κρεββάτι άγγιχτο.
— Άπόμεινε ό Κωνσταντής!
— Τι διάλολο γίνηκε!... Ποθε φράγνε; 'Η πόρτα ήτανε κλειστή!... σκέφτεται κι' άπορει.

Κυτάει άπο δώ, κυτάει άπο κει, κυτάει άπο τό παραθύρι κάτω και τί βλέπει; Έμπρός στό παρασκαλο, στη πόρτα άπ' έξω, βρισκονταν πεσμένος ό Μανώλης, άνάσκελα, άσάλευτος!...

Και τότε κατάλαβε ό Κωνσταντής, τί έπαθ' ό φτωχός!

Οι μεθυσμένοι, που άπ' τη καλωσύνη του άνέβαζε, δέν ήτανε πολλοί, μά ένας ό Μανώλης που είχε πέσει κι' είχε άποκοιμηθή, άπό τό πολύ μεθύδι, δώ παρακάτω άπ' έξω

— Ένας διάσημος Γερμανός γιατρός παρατήρησε ότι μεταξύ τών άνθρώπων, όσοι κοιμούνται με τό στόμα κλειστό, ζουν περισσότερο χρόνια.
— Σήφωνα μ' ένα νόμο που έπαρχει στη Νορβηγία, όταν ένα κορίτσι πρόκειται να παντρευτή πρέπει πρώτα να παραοιάση πιστοποιητικό τού Δήμου, στο οποίο να αναφέρεται ότι ζέρει να μαγειρεύη, να πλέκη και να κεντάη.
— Κατά τις παρατηρήσεις τού Άγγιλου γιατρού Ούέρς, ή καρδιά ενός φρυτοφάγου έχει 58 παλμούς κάθε λεπτό, ενώ αντίθετός ή καρδιά ενός κρεατοφάγου 72!
— Τό πρώτο ήλεκτρικό τράμ τού κόσμου κατασκευάσθηκε και λειτούργησε στην πόλη Μπιοδμή της Ίσλανδίας.
— Τά στρεΐδια έχουν τόσο εύαίσθητο όργανισμό, ώστε θα μπορούσαν να ψηφίσουν άμέσως με ένα δυνατό κρότο (πιστολιά ή κεραυνού) που θά τό προέβηλε.

— Η χήνες θεωρούνται στην Κίνα ιερές και συμβολίζουν την ευτυχία, την μακροβιότητα και την εισηγική συμβίωση τών νεονυμφον.
— Χάρις σε μιιά νέα έφευρήσι, άπο μιό τόννο καρβουάνα, μπορούν να εξαχθούν, σε μιιά μόνον ώρα ενία γαλιόνα πετρελάιου.
— Τά φόνι της θάλασσας θά μπορούσαν να μεταβληθούν ζέιτα άπο λίγο καιρό σε μιιά ούσία, ή οποία θ' άπεικαστά θανάσια τό δεμα που χρησιμοποιείται γιό τό ύποδήατα.

— Μέχρι της στιγμής έχουν γίνει σχετικά πειράματα κι' έχουν στερφή μ' έπιτυχία.
— Οι έπιστήμονες άρχίζουν να έφαρισώσουν, με λαμπρά άποτελέσματα, την...χρωματοθεραπεία. Τό κόκκινο χρώμα π.χ. άντεκρυή στις φλογώσους, τις συμφορησεις, τους ρευματισμούς, την πλειρωΐα και τά έγκυάματα. Τό κίτρινο χρησιμοποιείται σε περιπτώσεις ίσχυαλίας, και νεφριτιδος. Τό μπλε χρώμα στους πονοκεφάλους και την νευραλγία και τό κίτρινο σ' ώρισμένες μορφές της νευρασθενίας.
— Όταν ή διάσημος Άγγιλις ήθολογός Νιζάρ βρισκόταν τελευταίος με τόν θάσο της στην Αυστραλία, είχε τό άτυχημα να δαγκωθή άπό ένα δηλητηριώδες φείδι κι' έπειτα άπο λίγες ώρες να πεθάνη, δίχως οι γιατροί να προλάβουν να της κάνουν τόν σχετικό όφρο.

— Τά μόνα λόγια που ήμπούσε να προσφέρει ή καλλιτέχνις λίγες στιγμές πριν πεθάνη ήταν: «Θέλω νά με θάψουν στό χρώμα α της πατρίδας μου».
— Η έπίθυμία της ατέη πραγματοποιήθηκε κατά τόν έξης πέριεγο τρόπο:
— Τηλεγραφικώς έναυλώθηκε ένα αεροπλάνο άπό τό Λονδίνο, τό όποιο άνεχώρησε γεμάτο με...χρώμα άπό τό μέρος που είχε γεννηθή ή έν λόφφ ήθολογός.
— Τό αεροπλάνο αυτό με τό περιεργο φορτίο του, έφτασε στην Αυστραλία έπειτα άπο μιιά βδομάδα, τό χρώμα μετεφέρθη στό νεκροταφείο και εκάλυψαν μ' αυτό τό φέρετρο της ήθολογιστι.

άπό τη πόρτα.

Μά μεθυσμένος σκίπια κι' αυτός, όταν τόν κουβαλούσε άπάνω, μέσα στη γάλη τού κρασιού και σπου δωματίου τό σκοτάδι, άντι να τόν ρίξη άπο τίνη κουνουτιέρα, μέσα στό κρεββάτι, όπωσ νόμιζε, τόν πετάει έξω στην αλή, άπο τό άνοιχτό παράθυρο, παραμερίζοντας τις άστρες άπο καρφάπονα, κορυτίνες!...

Έτσι όλο και τό Μανώλη κουβαλούσε και τόν ίδιο τό Μανώλη ερχιζνε άπ' τό παραθύρι!...

Τοιασινε ό Μανώλης; Γάτσασε: Πιός ζέρι!... Τό παράθυρο δέν ήταν ψηλά, κι' ό δρόμος ήταν γεμάτος χόμα. Μά ό Κωνσταντής, που έδω τό κακό που έκαμε στο φίλο του, έπεσε κι' αυτόν ν' αυτοκτονήση.
Μά άπό τη παραγάλη του, κι' άπό τη ταραχή του, άντι να πέση στο δρόμο, άπό τό άνοιχτό παράθυρο, έπεσε άπο τίνη κουνουτιέρα, στού Μανώλη τό κρεββάτι κι' άδειανό μουρουμίζοντας:
— Άναθεμά την, γιό ζωή!... Όλο φουρτώνεις είνε... Φουρτύνεις δυνατές στη θάλασσα, μά πιό μεγάλες ή φουρτύνεις της ξηράς!...

Τόν φορτώθηκε στον ώμο του!

Θαλασσόλυκοι!